

divadlo
D
DAGMAR

Cyklus Prostory I

Divadlo Dagmar

SOKOLOV

• Lukáš Beneš

Prostory I

Lukáš Beneš

SOKOLOV

*První z řady scénických črt z literatury,
faktografie, vzpomínek a stop současných
i dávno minulých, které se týkají
Karlovarského kraje*

Režie: Hana Franková

Dramaturgie: Magdaléna Hniličková

Hudba: Jiří Švec

Scénografie: Lenka Potměšilová

Výroba: Jakub Houška

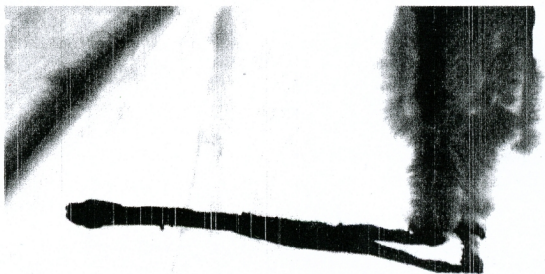
Hrají: Petr Richter

Petr Pačíška

Tomáš Mutinský

93. premiéra Divadla Dagmar 30.11. 2017
Komorní scéna „U“ Karlovy Vary 19:30

Představení vzniklo za finanční podpory
Karlovarského kraje a Města Karlovy Vary
a s laskavým svolením autora



Sokolov (román o městě)

Lukáš Beneš

- narozen roku 1979 v Sokolově
- v letech 1986 - 1991 závodně plave
- na gymnáziu zakládá s Alešem Kovalčíkem (budoucím autorem monografie Ladislav Fuks - Tvář a maska) bezejmennou literární skupinu pod silným vlivem profesora biologie Jana Víta
- v roce 2004 úspěšně uzavírá studium na VŠE (obor filosofie a strategická analýza)
- od roku 2005 žije nejprve v Londýně, pak v Sokolově, Barceloně, Praze, Granadě a nakonec Malaze
- v roce 2015 vydává svou jedinou knihu (Sokolov) - kniha vyvolává výjimečně kritickou reakci představitelů města a sokolovských patriotů
- ve volném čase se amatérsky věnuje čtení mrtvých autorů, vážné hudbě, evoluční biologii, kreslení, anglickému fotbalu a plavání
- je také vynálezcem, nechal si patentovat hromadnou rakev.

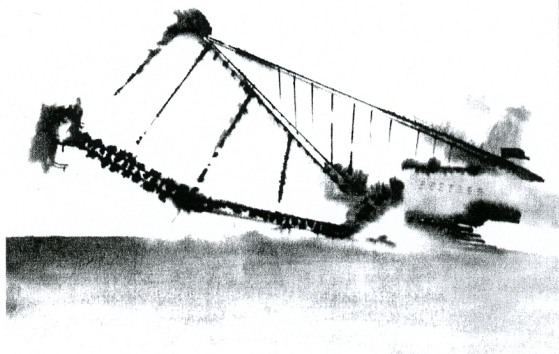
I když jde de facto o lyriku, je text založen na zcela přesných, skoro až exaktních pozorováních, konkrétních, barvitých, často přexponovaně odpudivých detailech, ze kterých se skládá tok dojmů, pocitů, snů, asociací, paměťových odskoků do minulosti, myšlenek, ironických, někdy až šíravých glos.

Komplexní obraz města s jeho bezútěšnou přítomností, smutnou minulostí (přistěhovalectví lidí bez kořenů) a temnou budoucností.

Analogická k „labyrintové kompozici“ je i práce s nejmenšími jednotkami textu: opakující se slova, slovní spojení, útržky obrazů, návratné motivy – to vše tvoří spleť sítí pěšin a podzemních chodeb a katakomb, která prostupuje celou knihou. Přesně odměřovaná expresiva nebo občasné vulgarismy v toku spisovné češtiny – citlivá práce s jazykem.

(Z úvah nad knihou Jaroslava Provazníka)





Tak daleko až nadosah

Prozaický debut Lukáše Beneše

Jsou prostory, které jakoby ani neexistovaly. Působí tak vzdáleně, tak cize i pro toho, kdo je obývá. Tak reálné, že jsou pro někoho fikcí, či tak fiktivní, že se stávají realitou, před kterou uniká. Mezi taková patří i Sokolov, jak jej podává ve svém debutu Lukáš Beneš. Jeho kniha může dát nahlédnout, že to, co někdy přehlízíme, je až příliš blízko.

Pokud Sokolov, pak především téma prostoru. I v Benešově knize je líčen jako bezútěšný, ale s mírou nadsázky, která vyprávění jednak zbavuje patosu, ale také činí tento prostor univerzálnějším. Nechce se zde mluvit pouze o Sokolově, ale „v jistém smyslu je tu řečeno dokonce také vše nejen o Sokolově, ale i o všech jiných městech na této zemi, minulých i budoucích“, jak trefně v předmluvě poznamenává Jan Mikoláš. (...)

Pohyb na hraně nadsázky a výpovědi provází celou prvotinu Lukáše Beneše. Neustálé zdůrazňování zde v Sokolově a kategorické „v žádném jiném městě než zde“ znamená právě – fakticky všude, kdekoliv se toto může dít. Na druhou stranu toto „tady v tomto městě“ obnáší i nejbizarnější epizody a některé humorné antinomie, k nimž vypravěč dochází svými bezpodmínečnými závěry.(...)

Ovšem v současné literatuře našeho okrsku má své platné místo zejména ona univerzálnost sdělení z „periferie“. Zde, ve Střední Evropě, kde se snadno okraj stával centrem a naopak, výspy již tradičně mají schopnost vypovídat o celku.

(Z recenze Luďka Korbela)

